

skulde med. Er det ikke tilstrækkeligt tydeligt udtrykt, ville vi maaske kunne ændre Forslaget i saa Henseende. Vi have ment, at naar disse Arbejdere i Almindelighed have en Arbejdsdag paa 10 Timer, og naar det er fastsat, hvad de skulle have pr. Time, kan man godt betragte dem som daglønnede. Men som sagt, der kan muligvis være Grund til paa det Punkt at foretage en Forandring i Lovforslaget. — Jeg har hermed betegnet de væsentlige Differenspunkter mellem det ærede Medlems Forslag og det foreliggende. Det følger jo ganske af sig selv, at da det ærede Medlem paa en Gang i sit Forslag tilstaa en større Lønningsforhøjelse og desuden udstrækker denne Lønningsforhøjelse til flere, vil den finansielle Virkning af hans Forslag selvfølgelig blive betydeligt større end den finansielle Virkning af vort Forslag. Ifølge den Statistik, som nu foreligger, vilde jo alene den Lønforhøjelse, som det ærede Medlem i Fjor bragte i Forslag, medføre en forøget Udgift for Statskassen af 1¼ Million Kr. aarligt. Og her er der jo kun Tale om en Forhøjelse af Daglønnen, her er altsaa kun Tale om Lønningstillæget. At de faste Arbejdere hver for sig skulde have en Uges Ferie i Løbet af Aaret, vilde for Statskassen ifølge samme Statistik medføre en forøget Udgift af 100,000 Kr. om Aaret; og Forhøjelsen af Børneunderstøttelserne vilde ligeledes medføre Udgift o. s. v. I det hele taget har man anslaaet den forøgede Udgift for Statskassen, som det ærede Medlems Forslag vilde medføre, til saadant noget som 1,400,000 Kr. om Aaret. Vort Forslag vil derimod kun medføre en forøget Udgift af ca. 250,000 Kr. aarligt. — I øvrigt skal jeg endnu kun gøre et Par Bemærkninger om det foreliggende Forslags Omfang. I den Statistik, som er omdelt, er der paa selve Værkets Titel nævnt to Klasser af Arbejdere; det hedder nemlig der: Statens dag- og akkordlønnede Arbejdere. Hvis man imidlertid har den Opfattelse, at akkordlønnede Arbejdere ere en Arbejderklasse for sig, saa tager man fejl. Dette Udtryk er ikke saaledes at forstaa, at der gives Arbejdere, der staa i Statens Tjeneste, som stadig arbejde paa Akkord, som altsaa ere stadig akkordlønnede. Forholdet er i Virkeligheden det, at Lønningsfoden, om man saa maa sige, er Daglønnen, og Akkordbetaling er en Lønningsmaade, som kun af og til anvendes. Forholdet er nemlig det, at de akkordlønnede Arbejdere ere daglønnede Arbejdere, som af og til — i alt Fald kan jeg ikke se rettere af den foreliggende

Statistik — overtage Udførelsen af et bestemt Arbejde for en bestemt samlet Betaling. Vi have derfor ikke fundet nogen som helst Grund til at holde disse to Klasser ude fra hinanden eller rettere til at optage begge disse Klasser paa vort Forslag; vi have kun taget de daglønnede Arbejdere og have ganske udelukket Hensynet til, at disse af og til ere akkordlønnede. Hvis vort Forslag altsaa bliver gennemført, bliver Følgen den, at naar en Arbejder arbejder paa Akkord, saa faar han i de Dage, da han er sysselsat med Udførelsen af dette Arbejde, ikke Lønningstillæg. Vi have troet, at vi ville gøre Forslaget lettere overskueligt og simple i sin Udførelse ved saaledes at udelukke Hensynet til de akkordlønnede Arbejdere; og vi have desuden ment, at vi ikke ville skade Arbejderne i mindste Maade derved. Naar nemlig en Arbejder — at sige, hvis dette Forslag gennemføres — forhandler med sin Arbejdsgiver eller dennes befuldmægtigede om Overtagelse af et Akkordarbejdes Udførelse, saa vil han jo stadig erindre, at han i den Tid, da han arbejder paa Akkord, ikke faar Lønningstillæget, og han vil naturligvis indrette sit Krav paa Betaling for Arbejdets Udførelse derefter. Med andre Ord, hvis han skønner, at han ved at overtage Akkordarbejdet ikke kan tjene noget ud over, hvad han ellers kan faa som Daglejer, saa lader han selvfølgelig være med at overtage det. I Almindelighed er Forholdet jo i øvrigt det, at det gennemgaaende er de flinke, de dygtige Arbejdere, som sætte Pris paa at faa Akkordarbejde, idet de jo derved meget hyppig paa Grund af deres Dygtighed til at arbejde og deres Flid kunne forskaaffe sig en forhøjet Dagløn. Vi have ikke villet lægge Hindringer i Vejen for, at en saadan Akkord fremdeles kan finde Sted, og Akkord vil derfor fremdeles være tilladt i samme Grad, som den har været det tidligere. — Naar der i Forslaget er Tale om Lønningstillæg, saa menes jo dermed en Forhøjelse af den Løn, som Arbejderne hidtil have oppebaaret. Denne er altsaa Udgangspunktet, og dertil skal Lønningstillæget lægges. Hvis man nu stod over for en Klasse af Arbejdere, hvis Dagløn i Forvejen var lovbestemt, saa var denne Sag jo lige ud ad Landevejen. Dette gøre vi imidlertid ikke her, og det kan ikke nægtes, at mulig vil Forslagets Udførelse i det praktiske Liv støde paa enkelte smaa Vanskeligheder, dette Punkt betræffende. Af de Arbejdere, som Forslaget omhandler, er der mange, som have forskellig Dagløn til de forskel-